

Едвамъ я поглежда и дума ѝ грубо:
„Бактисахъ, госпожице, вече отъ тебъ“.

2. Анчето.

Въ снѣжната улица дивна госпожица
Всички очички слѣдятъ,
Кожи лисичи прѣметнала гиздаво
Надъ бѣломраморна грждъ.

Чакъ до колѣнѣ обуца е стегнала,
Роклята сжио до тамъ,
Шапка накривила, кждри подрѣзвала
Цѣлага диша тя пламъ.

Въ снѣжната улица въ свѣтлата столица
Пъстъръ разхожда се свѣтъ.
Дивна госпожица огнени погледи
Стрѣля безспирно навредъ.

Въ снѣжната улица дивна госпожица
Съ алена сладка уста,
Мигатъ отъ смѣхъ електрически лампички,
Шепнейки нѣщо съ нощта.

Деветъ часътъ е вече. Дивна госпожица
Пакъ срѣдъ „Лега“ тамъ стърчи.
Злоба и скърбъ се четатъ неизказани
Въ нейнитѣ черни очи.

Лампитѣ смѣятъ се, падатъ снѣжинкитѣ
По бѣломраморна грждъ;